Zesde Jaer. Nr 31. Zaterdag, 6 Augustus 1859.

DE POSTRYDER

DER PROVINCIE LIMBURG.

De POSTRYDER verschynt eens per week 's zaterdags.
Men schryft in te Tongeren by de We J.-P. Collée, boekdrukker en uitgever van dit blad, groote markt, no 26, en by alle postdirecteurs.
Alle toezending van brieven, annoncen, geld, enz., moet gefrankeerd zyn.

Het abonnement vooraf betaelbaer is bepaeld op 5 fr per jaer.
» » » 3 fr. per half jaer.
Een blad afzonderlyk. . . . . 20 centimen.
De aenkondigingen, per drukregel. . . . . 15 »
De reklamen » . . . . . 25 »

By het zenden van aenkondigingen is eenieder verzocht duidelyk uit te drukken of dezelve in den POSTRYDER alleen, of wel ook in het fransch blad, le COURRIER DU LIMBOURG, moeten opgenomen worden. Deze laetste, voor verscheidene achtereenvolgende keeren gegeven genieten voordeeliger conditiën.

TONGEREN, DEN 6 AUGUSTUS.

Het papieren geld.

Wanneer eenig gouvernement, ten einde in eene dringende behoefte te voorzien, zynen toevlugt niet kan nemen tot nieuwe belastingen, hetzy omdat ze aen het land te zwaer zouden vallen, hetzy omdat ze het volk zouden verbitteren, dan schryft het eene leening uit. Aen de inschryvers op die leening levert het verhandelbare schuldbrieven af, en die schuldbrieven noemt men *Staetspapier*. Ziehier het eigentlyke papieren geld.

Het is klaer, en het behoeft geen betoog, dat een gouvernement, hetwelk eene leening uitschryft, de voorwaerden dier leening niet zal bepalen in eenen zin om zich zelven te benadeelen. De fiskale wet bevoordeeligt immer den ontleener en nimmer den leener : dat is een regel zonder uitzondering.

Bezit men nu eenen dusdanigen schuldbrief — een Staetspapier, — men bezit anders niet, dan eene ingebeelde weerde ; want de weerde is gewaerborgd noch door hypotheek, noch door pand, noch door regtsmagt. Zy is alleenelyk gegrond op het krediet van het gouvernement, hetwelk de leening dekreteerde : hoe meer solvabiliteit dit gouvernement oplevert, hoe meer vertrouwen het verdient. Die solvabiliteit is de schael waer in het gewigt der Staetsrent wordt gewogen, doch weinig is er noodig om deze schael van de eene naer de andere zyde te doen overslaen.

Inderdaed, het Staetspapier is onderworpen aen al de grillen des willekeurs en der staetkunde. *Willekeur* : men kan den interest besnoeijen, de betaling uitstellen, de weerde doen dalen of doen ryzen ; men kan het kapitael te niet brengen met een failliet of een bankroet voor te wenden. enz. *Staetkunde* : eene omwenteling of een oorlog berst uit; het gouvernement, schuldenaer der geleende som, is tot buitengewoone uitgaven gedwongen; het schryft eene tweede, eene derde, eene vierde leening uit; zyne schuld vermeerdert en vermeerdert ; zyn krediet vermindert en vermindert en, met zyn krediet, de kans van betaling des ingeschrevenen kapitaels. In dezelfde mate daelt de weerde van het door hem uitgezette papier. De Beurs is dus de speelbal der staetkunde.

Wel is waer dat men, by het uitschryven der leening, een aflossingsfonds daerstelt ; dat is eene bepaelde som, bestemd om jaerlyks een deel van het kapitael by inkoop af te lossen. Maer dit fonds is aen de omstandigheden ondergeschikt. Bestaet er behoefte aen geld, dan is dit fonds altyd het eerste middel dat men uitput ; en is dit fonds uitgeput, dan wordt er ditmael geen stuiver afgelost.

Uit de noodzakelykheid, het fonds van aflossing uit te putten, volgt eene andere. Om dit fonds weder te kunnen aenvullen, wordt de intrest van het kapitael verminderd, en het is uit die oorzaek dat men den intrest van het Staets-papier somtyds van 5 op 4 of van 4 op 3 per cent ziet vallen.

Hier zouden wy kunnen byvoegen dat het papieren geld dan nog bloot staet aen al de listen van den woeker. By voorbeeld : een valsch gerucht, uitgetrompet in de dagbladen door beursspelers uitgekocht, of eene samenspanning om den koers te overmeesteren, dat is reeds genoeg om de goede trouw te misleiden, om den onbedachtzamen fondsenhouder in den grond te booren.

Aldus gebeurt het, zoo als wy dit onlangs nog gezien hebben, dat de eerlyke burger die, door beloften der Beurs misleid, zich in de fondsenspeculatie waegde, zich verarmt, terwyl de woekeraer zich met zyn geld verrykt. Is het eene les — eene kostelyk les — laten wy daeruit al het mogelyke nut trekken ; dat zy ons leere den handel in openbare effecten te mistrouwen.

De landbouw en de geestelykheid.

Een der eerste prelaten van Frankryk, den kardinael-aertsbisschop van Bordeaux, woonde onlangs eene landbouwers vergadering by en hield daer de volgende aenspraek :

« Bemint, weerde bewooners van den buiten, bemint den Staet waerin de Voorzienigheid u heeft doen geboren worden, weest overtuigd dat den landbouw adeltitels bezit die aengeteekend zyn op de eerste bladzyden der handvesten van het menschdom en dat onder alle beroepen door onze handen uitgeoefend, onder al de kunsten door het vernuft aengekweekt, het bewerken der aerde de eenigste is die van Gods wege den koning der Schepping opgelegd wierd.

« Luistert dan, myne zeer weerde broeders, naer den raed van uwen bisschop, bereid voor uwen ouden dag den troost van uwe kinderen niet afgewend te hebben van den weg door uwe voorouders gevolgd ; laet hun alles wat uwe voorouders u achterlieten ; de gehechtheid aen de geboortegrond, aen het dak en aen de lommer die hunne jeugd beschaduwde, de eenvoudige begeerte en den vrede des herten ! »

Z. Em. den kardinael aertsbisschop van Bordeaux, voegt het blad er by, waeraen wy deze regelen ontleenen, mag te regt den aelmoesenier der comicen worden genoemd. Hy woont regelmatiglyk die nuttige samenkomsten by, hy laet er steeds aenmoedigende woorden hooren, en zyne tael bevalt altyd, wordt altyd geëerd ; hy geeft er wyzen raed. Zyne weerde geestelyken scharen zich in groot getal by hem en staen hem uit alle krachten by in zyn volks-apostolaet, dat tevens godsdienstig is en den menschelyken voortgang, tot het groot voordeel der massas in de hand werkt.

Wy kennen priesters die de velden hunner parochiën doorwandelen en met de boeren redekavelen over de kunst des landbouws, middelerwyl deze laetsten bekend makende met den voortgang der wetenschap en hen meermaels met goed gevolg aenwakkerende tot het aennnemen der nieuwere werkwyzen, waervan de voortreffelykheid gebleken is. Hoe men dergelyke daden beschouwe, men moet dezelve goedkeuren.

Het gerucht loopt te Brussel dat, indien de fortificatiën van Antwerpen aenveerd worden, het fransche gouvernement uitleggingen zal vragen aen het belgische Staetsbestuer wegens de houding welke dit meent te nemen jegens Frankryk, en welke de vermoedelyke beteekenis van deze versterkingen is.

Het is klaer dat de vrede van Villafranca den toestand veel gewyzigd heeft en dat, indien men eenen inval vreest van den kant van Frankryk, het onwys handelen ware met gansch het leger te trekken naer eenen ver afgelegenen uithoek ; dat is toch het land niet beschermen ; integendeel. het is, by den eersten oorlog, de Franschen, Engelschen en Duitschers uitlokken om op onzen grond te vallen en Antwerpen, als een ander Sebastopol te overweldigen.

DE BELOFTE VAN RIDDER HUGO.

Hugo van Eichenhorst behoorde tot de dapperste ridderen zyns tyds. Aen het keizerlyke hof had hy zich vroegtydig als ridder gevormd. Door eene zeldzame schoonheid begaefd, wist hy deze aenlokkende hoedanigheid, by ieder ridderlyke daed zoo voordeelig te doen uitschynen, dat hy voor den dappersten wapenheld doorging. Zyne afgeleefde vader voedde met regt de zoete hoop dat zyn teedere Hugo, door zyne vrome manhaftigheid, den reeds verworvenen glans zyns stams steeds vermeerderen zou. Inderdaed Hugo, na zyns vaders afsterven, in bezit zyner uitgestrekte bezittingen gesteld, behield niet alleen den roem zyns heldenstams, maer vermeerderde deszelfs luister. Van allen die hem kenden werd hy bemind en geëerd. Zyne onderdanen zagen in hem een grooten weldoener, een kloeken verdediger hunner have. Hy zelf gevoelde zich gelukkig in deze algemeene verworvene achting ; maer duizendmael gelukkiger was hy, door de teedere liefde die zyne jonge gemalin, de deugdryke Mathilde van Adelingen, hem toedroeg.

Schoon menig ridder naer de hand dezer maegd stond, verwierf Hugo, door zyne ridderlyke deugden en beminnelyk voorkomen, de voorkeuze. Door den band der trouw vereenigd, gaven de beide echtgenooten zich aen het huisselyk geluk over. Niettegenstaende Hugo de algemeene achting en liefde wegdroeg, spanden eenige heeren door hunnen haet, nyd en afgunst aengevuerd, in het geheim strikken tegen hem ; doch altyd werd hunne hoop verydeld ; nooit durfden zy hunne vyandige plannen uitvoeren. Hugo genoot dus in stilte het geluk zyns huisselyken levens. Altyd vond hy een byzondere genoegen met aen de zyde van zyne teedere wederhelft te blyven.

Echter, leed welhaest het geluk der beide echtgenooten gevaer ; deze lievelingen werden door een akeligen droom van hunne genugten afgescheiden.

Mathilde werd krank. De hardnekkigheid harer krankheid leidde haer aen den boord des grafs ; eene zoo zuivere bloem stond om haren stengel afgesneden te worden ! Haer gemael, in den afgrond eener eindelooze droefheid en smartelykste troosteloosheid gedompeld. zeeg in de afgrysselykste wanhoop weg Nimmer verliet hy de rampzalige bedstede zyner kranke vrouw. In het diepste zyns verdriets, deed hy de plegtige belofte zich by den trein der kruisvaerden te vervoegen ; zyne gespierde armen ter verdediging van het heilig land te gebruikken, zoo de hemel zyn vurig smeeken aenhoorde, en zyne geliefde vrouw de gezondheid wederschonk.

De hemel scheen met deze vrome belofte te vrede. De schoone Mathilde genas. Door de herstelling der duerbaerste huisvrouw gelukkig gemaekt, reed Hugo met haer de omstreken door. De frissche lentelucht bewerkte spoedig hare volkomene gezondheid, zette haer nieuwe krachten by. Mathilde haren gemael wedergeschonken, scheen Hugo vast zyne beloften vergeten te hebben. Zyne vrienden en naburige edelen, die zich tot de kruistogt veerdig maekten, verheugden zich echter in ridder Hugo's belofte. Thans meenden zy den Oosten onder hunne geringe wapenen te zien neêrbukken. Immers zy hoopten dat hy aen dezen heiligen kryg grooten indruk geven zou. Eindelyk moest Hugo aen hunne dringende aenzoekingen toegeven, om den hemel, door de nalating zyner belofte, niet te vertoornen. Hy stelde zyne gemalin onder de schermvleugelen des edelen en dapperen ridders Robert van Ulmen, op wiens echte trouw hy rekenen mogt. Met de grootste droefheid scheidde hy van haer die hy zoo vurig beminde, een laetste vaerwel stuerde hy haer toe, en vertrok met de hoop van by zyne terugkomst zyn geluk, door de vreugd van vader te zyn, verhoogd te zien, en van na volbragte belofte stil en ongestoord zich aen zyn huiselyk geluk te kunnen overgeven.

Edoch, de wezenlykheid zyner zoete droomen werd langen tyd verydeld. De kruistogt was min gelukkig dan men het gehoopt had. De dapperheid des sultans Salamin verydelde den tegen hem gerigten aenval der kruisvaders. De magt zyner zegepralende wapens neervelde een groot deel der zelve ; velen onder hen vielen zieltogend in het stryden neêr ; anderen vielen den overwinnaer in de handen. Onder deze laetsten was de ridder Hugo van Eichenhorst.

Van gade, vrienden en vaderland verwyderd lag nu Hugo in zynen kerker te zuchten, aen de bitterste smarten overgegeven. Te vergeefs deed de troosteloze Mathilde de zorgvuldigste opzoekingen naer den geliefden gemael, niemand was er die zeker nieuws van hem aenbragt. Intusschen was zy moeder, een frissche knaep werd daer geboren, dien zy als de bezielde bloem harer jonge droomen, en het overbeeld zyns vaders, begroette. Nogtans deze groote blydschap werd gedurig verbitterd door de podlottige val haers duerbaren gemaels, die haer gedurig oor de oogen zweefde.

Van tyd tot tyd ging zy by den enen of anderen kruisvaerder om tydingen van haren echtgenoot te verkrygen. Alles vermeerderde de onzekerheid die haer vervulde. Alle hoop verloor zy hem immer weêr te zien. Eenige ridders zelfs spreidden het nieuws rond, dat Hugo in het stryden gesneuveld was, om zoo listiglyk de schoone Mathilde tot zich te lokken.

Deze onzekerheid werd de edele Mathilde iederen dag onverdragelyker. Eindelyk besloot zy zich als pelgrim op den weg naer het heilig land te begeven, en haren kleinen Adelbert de zorge harer moeder, en des edelen Robert von Ulmen, over te laten, om het cord en de plaets des vals van haren gemael te gaen opzoeken, en zich zekerheid daeromtrent te verschaffen.

Met de zoete hoop eener verlossing, smachtte Hugo reeds een jaer in den kerker, wanneer de stuwheid des verbitterden en wraeknemenden Salamin zonder eindpalen werd, en hy te vergeefs op middelen dacht zich van het zware last zyner ketens en slaverny te bevryden.

Salamin had, wel is waer, over de legerschaer der chris-